

Κυριακή Α΄ Λουκά: «Αδυσώπητος» Θεός; (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κυριακή Α΄ Λουκά: *Ο «αδυσώπητος» Θεός.*

Α΄ Κυριακή του Λουκά σήμερα και το συναξάρι μνημονεύει την Αγία Ισαπόστολο Θέκλα, την Εύρεση της εικόνας της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας, και ένα νεοφανές άστρον Αγιότητας, τον Όσιο Σιλουανό τον Αθωνίτη.

Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης (1866-1938), όχι και τόσο γνωστός στο λαό, είναι γόνος της ευλόγημένης Ρωσίας, την οποία όμως εγκαταλείπει σε νεανική ηλικία εξαιτίας του θείου πόθου και έρωτά του για το μοναχισμό. Έτσι, πορεύεται προς το Άγιον Όρος και γίνεται μοναχός στην ιερά μονή Αγίου Παντελεήμονος.

Ο βίος και η πολιτεία του είναι Οσιακή. Αφιερώνεται όλος ψυχή τε και καρδιά στην οδό της νοεράς προσευχής, της νήψης και της αέναης άσκησης ώστε να καθαρθεί, να φωτιστεί και να θεωθεί.

Πηγή: *wikimedia commons*

Αν έχει να μας δώσει κάτι καινούργιο και κάτι συναρπαστικό ο βίος ενός ασκητού, αυτό είναι ο τρόπος με τον οποίο πλησίασε και τέλος ενώθηκε με τον Θεό. Διαβάζοντας κανείς το βίο του Οσίου, συγκλονίζεται από τον τρόπο ζωής του, το αγωνιστικό φρόνημα, την υπομονή και την αντοχή του έναντι των δαιμονικών προσβολών.

Σε κάποιο σημείο του βίου του διαβάζουμε πως ο Άγιος περνά ένα μεγάλο διάστημα συνεχών δαιμονικών πειρασμών, λογισμών και θλίψεων. Ο Άγιος συνεχώς προσεύχεται και αγωνίζεται όμως η ανθρώπινή του αδυναμία και εξάντληση τον κάνουν να συλλογιστεί πως τελικά «ο Θεός είναι αδυσώπητος», καθώς η λαίλαπα των πειρασμών δεν ελλαττωνόταν ούτε διαλυόταν.

Μετά λοιπόν από αυτή την διαπίστωση του Σιλουανού πως «ο Θεός του είναι αδυσώπητος» και άπονος, του δίνεται η απάντηση. Ο Σιλουανός σε όραμα βλέπει ολοζώντανο τον μέχρι τότε «αδυσώπητο Χριστό», ο οποίος έρχεται να του ελαφρύνει το βαρύ φορτίο των πειρασμών και των θλίψεων. Η Θέα του θεανθρώπου τον μεταμορφώνει και του γίνεται το βάλσαμο για τους σκληρούς αγώνες.

Βέβαια αυτό το περιστατικό δεν σηματοδότησε το τέλος των μαρτυρικών αγώνων της συνείδησής του. Οι πνευματικοί του αγώνες συνεχίζονται, και οι δολοπλοκίες του αρχαικάκου εχθρού δεν τελειώνουν. Ο Σιλουανό, σαν άλλος Παύλος ζητά εκ νέου την ενίσχυση του Χριστού, και τον ρωτά τι πρέπει να κάνει για να απαλλαγεί

από αυτό το μαρτύριο. Τότε έλαβε τη θεία εκείνη απάντηση, η οποία αποτελεί και πνευματική παρακαταθήκη: «Κράτα τὸν νοῦ σου στὸν ἄδη καὶ μὴ ἀπελπίζου».

Ο Άδης θα μπορούσαμε να πούμε πως δεν αποτελεί μόνο μεταθανάτιο χώρο αλλά συναποτελεί και το σύνολο των πειρασμών, των λογισμών, των θλίψεων, και των βασάνων. Έχοντας λοιπόν στραμμένο το νου στον αγώνα κατά του Άδη των παθών η απελπισία χάνει τη δυναμική της. Το ζητούμενο πάντοτε είναι το να μην παραιτείται ο άνθρωπος από τον υπομονετικό δρόμο του καλού αγώνα της πίστεως. Όσο ζει, οφείλει να ελπίζει, έχοντας ταυτόχρονα αγωνιστικό φρόνημα.

Παράλληλα, ο Αγώνας του ανθρώπου κατά του Άδη των παθών, γίνεται η πιο ασφαλής οδός που τον σώζει. Οι πνευματικοί αγώνες κατά των παθών και λογισμών, είναι αυτοί που προφυλάσσουν από τη μάνα του κακού, την υπερηφάνεια. Εν ολίγοις οι πειρασμοί και η υπομονή σ'αυτούς, είναι αυτοί που καλλιεργούν την Ταπείνωση.

Συνεπώς, εκεί που ο Θεός φαίνεται εκ πρώτης όψεως, «αδυσώπητος», γιατί δεν ενεργεί μαγικά ώστε να εξαφανίσει τους πονηρούς λογισμούς και πειρασμούς, φανερώνεται έμπονος και σπλαγχνικός. Η Λογική του Θεού δεν μετράται με ανθρώπινα σταθμά και μέτρα. Βλέπουμε και την περίπτωση του Παύλου, όταν ο τελευταίος παρακαλεί τον Θεό να τον λυτρώσει από τις ενέδρες του σατανά, η απάντηση δεν είναι καθόλου ανθρώπινη και λογική. Όταν η ανθρώπινη λογική ζητά μόνο την ανακούφιση από τον πόνο, η πνευματική λογική καυχάται και ηδονίζεται μέσα στον πόνο γιατί της αρκεί η Χάρις.

Σε όλους μπορεί ο Θεός κάποτε να φαίνεται «αδυσώπητος», γιατί τις περισσότερες φορές ταυτίζουμε τον Θεό με την δική μας ιδιοτελή, ανθρώπινη και λογική σκεπτική. Όταν πονάς και θλίβεσαι είτε από πειρασμούς είτε από βάσανα και θλίψεις, η απάντηση του Θεού δεν συμπεριλαμβάνει πάντοτε την άμεση λύση και απελευθέρωση απ' αυτά. Αυτό το επιβάλλει η ανθρώπινη τάξη πραγμάτων. Η Θεία πρόνοια δε λειτουργεί μαγικά αλλά πνευματικά. Ο πόνος, η θλίψη, οι πειρασμοί που επιτρέπει, γίνονται πολλές φορές τα εργαλεία με τα οποία ο Θεός σμιλεύει τον άνθρωπο, και τέλος τον οδηγεί στην αιωνιότητα.

Π. Νικόλαος Πάτσαλος

Θεολόγος – Εφημέριος Ι. Ν. Παναγίας Αγγελόκτιστης Κίτιου, Λάρνακας, Κύπρου.